

BOEKBESPREKINGEN

J. Gabka, H. Harnisch: *Operationskurs für Zahnmediziner*. 458 pag., 259 afb. Georg Thieme Verlag, Leipzig 1973. Prijs DM 19,80.

De student in de tandheelkunde, de algemeen-practicus en de specialist mondheelkunde, die zich voor een lage prijs een goed boekje willen aanschaffen, kan deze uitgave sterk worden aanbevolen.

Het werk is ingedeeld in twee onderdelen: „Allgemeine Zahnärztliche Chirurgie” en „Spezielle Zahnärztliche Chirurgie”.

In het algemene gedeelte worden onderwerpen als desinfectie, sterilisatie, instrumenten, hechtmaterialen en hechttechniek, behandeling van complicaties en chirurgische basisregels behandeld.

In het speciële gedeelte wordt aandacht besteed aan de lokale anesthesie, de extractieleer (waaronder de operatieve verwijdering van gebitselementen), de behandeling van kysten en perforaties van de sinus maxillaris, alsook aan de diagnostiek en therapie van tumoren.

Het boek is voorzien van een zeer groot aantal schematische en andere, duidelijke afbeeldingen.

De behandelde onderwerpen worden kort en helder

uiteengezet; het boek is vanuit de praktijk en voor de praktijk geschreven en heeft dan ook – de titel duidt daar reeds op – geen wetenschappelijke pretenties.

W. A. M. van der Kwast

J. D. Spouge: *Oral pathology*. 462 pag., 734 afb. C.V. Mosby Company, Saint Louis 1973. Prijs f 59,55.

Dit is een overzichtelijk samengesteld en gemakkelijk leesbaar boek. De afbeeldingen zijn van behoorlijke kwaliteit.

Bijna 250 bladzijden zijn gewijd aan de afwijkingen, welke zich kunnen voordoen aan de gebitselementen en aan het parodontium. De stof wordt vrij oppervlakkig behandeld. De auteur zet in het voorwoord echter nadrukkelijk uiteen, dat dit ook de bedoeling is: het moest voor studenten goed leesbaar zijn.

Ook de literatuurverwijzingen zijn zeer summier en ontbreken in verscheidene hoofdstukken geheel. Dit valt te betreuren, daar juist een van de voordelen van een nieuw verschenen studieboek is, dat de literatuurlijst „up to date” is.

Samenvattend kan worden gesteld, dat dit een goed boek is, fraai uitgevoerd, maar niet beter dan de reeds bestaande werken op dit gebied.

I. van der Waal

EXCERPTA ODONTOLOGICA

Correspondentie deze rubriek betreffende te richten aan:
A. C. Lamers, Rijksweg 217, Heumen (Gld.).

Sectie II Cariësonderzoek

823. Die Adhäsiv-Versiegelung.

P. Hotz. Schweiz Monatsschr Zahnheilkd 82: 1232, 1972.

Het aantal materialen en methoden dat tegenwoordig voor toepassing op enigerlei gebied van de tandheelkunde wordt aanbevolen, is overweldigend en het is voor de hedendaagse practicus dan ook niet eenvoudig, het kaf van het koren te scheiden, ook al omdat uit bijdragen in wetenschappelijke tijdschriften lang niet altijd een eensluidend oordeel over een bepaald materiaal en zijn indicatiegebied is te destilleren.

Een groep van materialen, die de laatste jaren veel belangstelling trekt en die wellicht op weg is, zich een vaste plaats in de preventieve tandheelkunde te veroveren, wordt gevormd door de zgn. „sealants” of fissuurlakken: adhesieve kunststoffen ter verzegeling van fissuren en putjes in melkmolaren en ook in blijvende molaren en premolaren van jeugdige personen. Het leidende beginsel van deze methode:

cariëus verval via deze occlusale groeven door verzegeling te verhinderen, spreekt nog temeer aan, omdat juist fissuren en pits niet zo goed voor de cariësremmende werking van fluoriden in drinkwater toegankelijk zijn als de proximale vlakken. Wanneer deze dan op betrekkelijk eenvoudige en a-traumatische wijze van de schadelijke biochemische invloeden van het mondmilieu kunnen worden geïsoleerd, zou dit weer een aanzienlijke stap voorwaarts kunnen betekenen.

Helaas moeten – zoals zo dikwijls in de tandheelkunde – aan de betrokken materialen haast onevenredig hoge eisen worden gesteld, vanwege het milieu waarin ze moeten functioneren. Daarbij wordt aanstonds gedacht aan goede adhesie aan het tandoppervlak, maar ook aan voldoende weerstandskracht tegen de kauwdruk, snelle polymerisatie bij minimale krimp, een thermische uitzettingscoëfficiënt, overeenkomend met die van de harde tandsubstantie, geen nadelige beïnvloeding van de pulpa en van de mondweefsels. En ten slotte de voor de practicus belangrijke wens van de gemakkelijke verwerkbaarheid, die bovendien niet teveel tijd mag kosten.

Het behoeft niet te verwonderen dat al verschillende kunststoffen tot het begeerde doel op de markt zijn verschenen, o.a. uit de groep der cyanoacrylaten, de methacrylaten en de polyurethanen. Zij kunnen over het algemeen een goede adhesie aan de tandoppervlakken bewerkstelligen. Voorwaarde is echter steeds een zekere